

2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z zasadą pewności prawa

Strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę pewności prawa, ponieważ i) w decyzji tej wskazano, że ftalan bis(2-etyloheksylu) (DEHP) jest substancją zaburzającą czynność endokrynną, w sytuacji gdy prawo Unii nie zawiera definicji takiej substancji ani kryteriów jej identyfikacji i w sytuacji gdy taka definicja lub kryteria zostały ustalone przez Komisję Europejską na podstawie rozporządzeń i decyzji Rady i Parlamentu oraz ii) decyzję tę wydano w czasie, gdy było jeszcze w toku, choć na zaawansowanym etapie, postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia dla substancji DEHP zidentyfikowanej jako substancja szkodliwa dla rozrodczości na podstawie art. 57 lit. c) rozporządzenia nr 1907/2006.

3. Zarzut trzeci oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja nie jest oparta na przekonujących i obiektywnych ustaleniach naukowych

Strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ nie jest oparta na przekonujących i obiektywnych ustaleniach naukowych, z których wynikałoby, że substancja DEHP spełnia wszystkie kryteria określone w art. 57 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006.

4. Zarzut czwarty oparty na naruszeniu praw strony skarżącej i zasad wyrażonych w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej

Strona skarżąca podnosi, że w zaskarżonej decyzji i w postępowaniu przeprowadzonym przez stronę pozwaną w celu jej wydania naruszono prawa i zasady wyrażone w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności zasadę pewności prawa, prawo do sprawiedliwego procesu oraz prawo do niezakłóconego korzystania z majątku.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2015 r. – Fortischem/Komisja

(Sprawa T-121/15)

(2015/C 178/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fortischem a.s. (Nováky, Słowacja) (przedstawiciele: C. Arhold, P. Hodál i M. Staroň, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1, 3, 4 i 5 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) przyznanej przez Słowację na rzecz NCHZ;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE.

Skarżąca podnosi, że decyzja Komisji, stwierdzająca, że uznanie przedsiębiorstwa Novácke chemické závody, a. s. v konkurze (zwane dalej „NCHZ”) za przedsiębiorstwo strategiczne w rozumieniu słowackiej ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. dotyczącej pewnych środków strategicznych odnoszących się do strategicznie ważnych przedsiębiorstw w upadłości (zwanej dalej „ustawą”) stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, jest niezgodne z tym artykułem, ponieważ nie zostały spełnione wszystkie jego konstytutywne przesłanki.

Skarżąca podnosi, że to uznanie nie spowodowało przekazania zasobów państwowych, ponieważ nie wystąpiło żadne dodatkowe obciążenie dla państwa w porównaniu do sytuacji, jaka zaistniałaby, jeśli zastosowane zostałyby zwykłe przepisy dotyczące upadłości. Nie przyniosła ona również NCHZ korzyści gospodarczych, ponieważ, po pierwsze, wierzyciele opowiadzieliby się w każdym razie za kontynuowaniem operacji, a tymczasowy zakaz zwolnień został przyjęty tylko z korzyścią dla państwa, a nie dla przedsiębiorstwa. Po drugie, zastosowanie ustawy przechodzi test prywatnego inwestora, ponieważ było ono gospodarczo korzystne dla publicznych wierzycieli.

Na koniec skarżąca twierdzi, że nawet jeśli Komisja miała rację i zastosowanie ustawy należało uznać za pomoc państwa na rzecz NCHZ, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu wysokości pomocy państwa.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku przeprowadzenia starannego i bezstronnego dochodzenia.

Skarżąca podnosi, że Komisja miała obowiązek z jednej strony poinformować rząd słowacki o fakcie uznania stopnia szczegółowości analizy ex post za niewystarczający oraz z drugiej strony wskazać rządowi słowackiemu, jakie dodatkowe informacje lub wyjaśnienia musiał przedstawić. Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja nie zwróciła się o udzielenie informacji dotyczących ostatecznych danych liczbowych przed podjęciem decyzji o odzyskaniu pomocy.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE i niedopełnienia obowiązku uzasadnienia.

Skarżąca podnosi, że Komisja nie uzasadniła, dlaczego w tej konkretnej sprawie NCHZ nie kontynuowałyby działalności bez zastosowania ustawy, jak również nie odpowiedziała na argumenty przedstawione przez rząd słowacki dotyczące interesów gospodarczych publicznych wierzycieli w kontynuowanej działalności.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego przez objęcie skarżącą odzyskaniem pomocy.

Skarżąca podnosi, że nie uzyskała pomocy państwa, ponieważ cena sprzedaży była na poziomie rynkowym. Zdaniem skarżącej argumentacja Komisji i wątpliwości, czy ceny zapłacone przez Via Chem a następnie przez Fortischem za majątek NCHZ są cenami rynkowymi, jest błędna z kilku powodów. Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że ze względu na to, że ciężar dowodu spoczywa na Komisji, to nie jest wystarczające, że wyrazi ona wątpliwości. Po drugie, jako że sprzedaż została przeprowadzona w ramach postępowania upadłościowego pod kontrolą sędziego-komisarza, mającego obowiązek działania w interesie wierzycieli upadłego, występuje domniemanie, że majątek został sprzedany po najwyższej możliwej cenie. Po trzecie, przetarg był otwarty, przejrzysty i bezwarunkowy, co zapewniło najwyższą osiągalną cenę na rynku; opcja z zaangażowaniem (commitment option) nie miała wpływu na cenę sprzedaży. Po czwarte, pomimo tego, że warunki sprzedaży pomiędzy Via Chem i Fortischem nie mają żadnego znaczenia ze względu na rynkową cenę pierwszej sprzedaży, cena sprzedaży będąca przedmiotem negocjacji pomiędzy podmiotami działającymi w ramach gospodarki rynkowej jest uważana za cenę rynkową nawet bez procedury przetargu.

Skarżąca następnie podnosi, że oczywiste jest, iż przeniesienie majątku NCHZ na Via Chem a potem na skarżącą nie może być uważane za próbę obejścia decyzji Komisji dotyczącej odzyskania pomocy z dwóch powodów. Po pierwsze, sprawa jest tak daleka od typowego przypadku obejścia prawa, że nawet Komisja przyznaje, iż nie ma dowodów na intencję uniknięcia zwrotu pomocy. Po drugie, mimo wszystko dochodzi ona do wniosku, że występuje ciągłość gospodarcza, co pozwala jej na objęcie skarżącej odzyskaniem pomocy. Wniosek Komisji wynika jednak z błędnej analizy, opierającej się na nieprawidłowej interpretacji poszczególnych kryteriów, naruszeniu zasad rozkładu ciężaru dowodu oraz błędnym zrozumieniu ogólnej koncepcji ciągłości gospodarczej w sprawach z zakresu pomocy państwa.

Na koniec skarżąca podnosi, że podejście Komisji jest destruktywne gospodarczo i niepotrzebne z perspektywy prawa konkurencji. Według skarżącej Komisja próbuje stworzyć nowe, bardziej restryktywne orzecznictwo, zgodnie z którym zakres transakcji powinien być decydującym kryterium, podczas gdy cena sprzedaży ma być co najwyżej – jeżeli w ogóle – dodatkowym kryterium.

5. Zarzut piąty, podniesiony posiłkowo, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego przez nieograniczenie zakresu decyzji dotyczącej odzyskania pomocy do 60 % rzekomej pomocy państwa.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 296 TFUE przez nieodpowiednie uzasadnienie ciągłości gospodarczej.

Skarżąca podnosi, że z obserwacji poczynionych w związku z pierwszym zarzutem wynika, że rozumowanie Komisji jest niewystarczające dla umożliwienia Trybunałowi dokonania kontroli sądowej zaskarżonej decyzji i że nie jest możliwe zrozumienie przez skarżącą podstaw, które doprowadziły Komisję do stwierdzenia ciągłości gospodarczej.

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2015 r. – Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC

(Sprawa T-122/15)

(2015/C 178/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: A. Glos, K. Lackhoff i M. Benzing, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 5 stycznia 2015 r. (sygnatura ECB/SSM/15/1 – OSK1ILSPWNVBNQ-WU0W18/3) i zarządzenie utrzymania w mocy zastąpienia decyzji EBC z dnia 1 września 2014 r. (sygnatura ECB/SSM/14/1 – OSK1ILSPWNVBQNQU0W18/1);

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.